RAPPORT TER TERECHTZITTING
in de gevoegde zaken 181 tot en met 184/86 *

I — De feiten en het procesverloop

A — *De feiten*

1. De vier verzoekers zijn ambtenaren van de wetenschappelijke en technische groepen, tewerkgesteld bij het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek te Ispra. S. Del Plato, geboren in 1939, is doctor in architectuurwetenschappen van de universiteit van Milaan; hij trad in 1966 in dienst van de Commissie en is thans ambtenaar van de categorie B 3/7.

G. Ferrari, geboren in 1943, trad in 1964 in dienst van de Commissie; hij is „laurea in scienze naturali" van de universiteit van Milaan en thans ambtenaar van de categorie B 3/5.

M. Paruccini, geboren in 1940, trad in 1961 in dienst van de Commissie; hij studeerde wijsbegeerte en is thans ambtenaar van de categorie B 2/6.

E. Rodari, geboren in 1943, trad in 1964 in dienst van de Commissie; hij is „laurea in scienze biologiche" van de universiteit van Milaan en thans ambtenaar in de categorie B 4/7.

2. Titel VIII van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen, te weten de artikelen 92 tot en met 101, bevat bijzondere bepalingen voor de ambtenaren van de wetenschappelijke en technische groepen der Gemeenschappen. Waar in artikel 45, lid 2, wordt gezegd, dat „de overgang van een ambtenaar naar een andere groep of een hogere categorie alleen kan plaatsvinden na een vergelijkend onderzoek", bepaalt artikel 98, tweede alinea, van het Statuut, dat „artikel 45, lid 2, niet van toepassing is op de in artikel 92 bedoelde ambtenaren". Welnu, artikel 92 „stelt de bijzondere bepalingen vast welke van toepassing zijn op de ambtenaren van de Gemeenschappen, die op het gebied van de kernenergie een ambt bekleden waarvoor wetenschappelijke of technische bekwaamheden worden vereist, en die bezoldigd worden uit kredieten van de begroting voor onderzoek en investeringen".

Uit het samenstel van deze bepalingen volgt, dat voor de overgang van ambtenaren van de wetenschappelijke en technische groepen naar een andere groep of een hogere categorie geen vergelijkend onderzoek is vereist.

De Commissie was evenwel sedert geruime tijd van mening, dat een procedure moest worden ingesteld voor de selectie van de personen die in aanmerking komen voor een wijziging van groep. Dit was de reden van de vaststelling — gelijk tevoren overigens reeds meermaals was gebeurd — van de „Procedure welke voorafgaat aan de besluiten tot wijziging van categorie, van B naar A, voor ambtenaren en tijdelijke functionarissen van de wetenschappelijke en de technische groepen" (hierna: de Procedure),

* Procestaal: Frans.

bekendgemaakt in de *Mededelingen van de administratie*, van 24 juni 1983 (blz. 36).

Deze bepalingen hebben tot doel, „een systeem in te voeren waarmede de geschiktheid kan worden beoordeeld van wetenschappelijke of technische ambtenaren en tijdelijke functionarissen van de categorie B om een functie uit te oefenen welke tot de categorie A behoort". Zij bevatten bepaalde toelatingsvoorwaarden en voorzien in de instelling van een comité ad hoc, „dat tot taak heeft de lijst op te stellen van die ambtenaren en tijdelijke functionarissen van categorie B die in aanmerking kunnen komen voor een besluit tot wijziging van categorie".

3. De belangrijkste in die bepalingen vervatte regels zijn de volgende:

— om zich kandidaat te mogen stellen voor een wijziging van categorie, dienen de personeelsleden aan de drie volgende voorwaarden te voldoen: behoren tot de wetenschappelijke of technische groepen; ingedeeld zijn in één van de rangen B 1 of B 2, of ten minste vier jaar anciënniteit hebben in de rang B 3 of zes jaar anciënniteit in de rang B 4; en niet bij drie opeenvolgende onderzoeken zijn afgewezen. Deze drie voorwaarden gelden evenwel niet voor de ambtenaar of tijdelijke functionaris die „in het bezit is van een universitair diploma of van een diploma van een hogeschool op wetenschappelijk of technisch gebied, op voorwaarde dat hij kan aantonen over een beroepservaring op wetenschappelijk of technisch gebied te beschikken van ten minste zes jaar en dat hij bovendien als ambtenaar of tijdelijke functionaris in dienst van de Gemeenschap gedurende ten minste vier jaar op wetenschappelijk of technisch gebied heeft gewerkt".

— het comité ad hoc, dat tot taak heeft de lijst op te stellen van die ambtenaren en functionarissen die in aanmerking kunnen komen voor een besluit tot wijziging van categorie, bestaat uit een voorzitter van de categorie A en drie leden van de categorie A die worden aangewezen door het tot aanstelling bevoegd gezag, alsmede uit drie leden die worden aangewezen door het centrale personeelscomité, van wie ten minste twee van de categorie A, terwijl één de rang B 1 of B 2 mag hebben, op voorwaarde dat hij geen mogelijke kandidaat is voor de wijziging van categorie.

De tekst vermeldt, dat de besluiten van het comité met meerderheid van stemmen worden genomen.

— De taak van het comité is omschreven in punt III.2. van de Procedure; het comité moet het sollicitatiedossier van elke kandidaat onderzoeken en, na een eventueel onderhoud met de kandidaten, de lijst vaststellen van die kandidaten die een verhandeling mogen indienen, hetgeen impliceert dat zij tot de tweede fase van de procedure worden toegelaten.

Uit de door de kandidaten voorgestelde onderwerpen kiest het comité het onderwerp van de verhandeling, die ieder van hen dient in te leveren. De verhandeling moet „van wetenschappelijke of technische aard zijn en het resultaat zijn van het persoonlijke werk van de kandidaat".

Kandidaten „die in het bezit zijn van een universitair diploma of een diploma van een hogeschool op wetenschappelijk of technisch gebied en die kunnen aantonen over de beroepservaring en de anciënniteit te beschikken als hierboven onder punt II.2. omschreven" (dat wil zeggen zij die kunnen aantonen over een beroepservaring op wetenschappelijk of technisch gebied te beschikken van ten minste zes jaar en als ambtenaar of tijdelijke functionaris in dienst van de Gemeenschap gedurende ten minste vier jaar op wetenschappelijk of technisch gebied hebben gewerkt) „worden evenwel vrijge-

steld van de verplichting tot het indienen van een verhandeling. Deze kandidaten kunnen worden geacht geschikt te zijn voor een wijziging van categorie, na verificatie van het diploma en een onderhoud met het comité ter beoordeling van het terrein en het niveau van hun vakbekwaamheid".

— Na beëindiging van zijn werkzaamheden richt het comité een met redenen omkleed verslag aan het tot aanstelling bevoegd gezag, met een lijst van die kandidaten die geschikt worden geacht tot het uitoefenen van een functie in de categorie A, en met voor elke kandidaat vermelding van het terrein of de terreinen waarop zijn vakbekwaamheid ligt. In de tekst wordt gepreciseerd: „Tot de benoemingen zal vervolgens worden besloten door het tot aanstelling bevoegde gezag aan de hand van de behoeften van de dienst en van de beschikbare begrotingsmiddelen. De definitieve lijst van geschikte kandidaten blijft geldig tot en met het ogenblik waarop een nieuwe lijst wordt opgesteld."

— 76 ambtenaren en personeelsleden meldden zich aan; 36 van hen waren in het bezit van een universitair diploma of een diploma van een hogeschool op wetenschappelijk of technisch gebied. Op 16 september 1985 deelden de voorzitter van het comité ad hoc en de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer de vier verzoekers mee, dat jegens hen een besluit van „niet-geschiktheid" was genomen, dat wil zeggen dat zij niet waren geplaatst op de lijst van personen die naar het oordeel van het comité voor een besluit tot wijziging van categorie in aanmerking kwamen.

Het zijn deze besluiten die door de vier verzoekers worden bestreden.

B — *Het procesverloop*

De vier verzoekers dienden krachtens de artikelen 90 en 91 van het Statuut klacht in tegen de besluiten van het comité ad hoc om hen niet te plaatsen op de lijst van personen die voor een wijziging van categorie in aanmerking kwamen.

De vice-voorzitter van de Commissie wees deze klachten af bij vier besluiten van 4 april 1986; tegen deze besluiten is door de betrokkenen beroep bij het Hof ingesteld. Bij beschikking van 23 oktober 1986 heeft het Hof, Derde kamer, besloten de vier zaken te voegen.

II — Samenvatting van de middelen en argumenten van partijen

In de vier beroepen worden in wezen dezelfde middelen aangevoerd. Eerst dient evenwel een door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid te worden onderzocht.

A — *De door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid*

De meeste door verzoekers aangevoerde middelen hebben betrekking op de wettigheid van de „Procedure welke voorafgaat aan de besluiten tot wijziging van categorie, van B naar A, voor ambtenaren en tijdelijke functionarissen van de wetenschappelijke en de technische groepen" (hierna: de Procedure), bekendgemaakt in de *Mededelingen van de Administratie*, van 24 juni 1983.

Verzoekers betogen — zoals hierna zal worden uiteengezet —, dat deze tekst een gezag (het comité ad hoc) instelt dat ter zake niet bevoegd is, in feite een vergelijkend onderzoek organiseert zonder dat de desbetreffende bepalingen van het Ambtenarenstatuut worden in acht genomen, en ver-

scheidene leemten vertoont met betrekking tot de wijze waarop de personen die voor een wijziging van categorie in aanmerking komen, worden geselecteerd.

De Commissie betoogt evenwel, dat, gelijk het Hof overwoog in zijn arrest van 11 maart 1986 (zaak 294/84, Adams, Jurispr. 1986, blz. 977), onderscheid moet worden gemaakt tussen de ontvankelijkheid van het beroep zelf en de ontvankelijkheid van de middelen waarop het is gebaseerd, daar dit twee verschillende zaken zijn. In die zaak oordeelde het Hof, dat een aankondiging van vergelijkend onderzoek waartegen niet tijdig was opgekomen, definitief was geworden en niet weer in geding kon worden gebracht „lang nadat zij was gepubliceerd en wanneer de meeste zo niet alle verrichtingen van het vergelijkend onderzoek reeds achter de rug waren. Dit zou in strijd zijn met het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel en met het beginsel van goed bestuur."

De Commissie voert dus aan, dat geen beroep is ingesteld tegen de in 1983 vastgestelde en op 24 juni 1983 in de *Mededelingen van de administratie* bekendgemaakte Procedure en dat deze bijgevolg definitief is geworden, zodat alle middelen die op de onwettigheid ervan zijn gebaseerd, niet-ontvankelijk moeten worden verklaard.

De Commissie antwoordt bijgevolg slechts subsidiair op die middelen.

Verzoekers voeren daartegen aan, dat de artikelen 184 EEG-Verdrag en 156 EGA-Verdrag, die betrekking hebben op het mechanisme van de exceptie van onwettigheid, doen blijken van een algemeen beginsel, volgens hetwelk het te allen tijde mogelijk is zich tot staving van een beroep tegen een individueel besluit te beroepen op de onwettigheid van de verordening waarop dat besluit is gebaseerd.

B — *Het onderzoek van de aangevoerde middelen*

a) *De onbevoegdheid van het comité ad hoc*

Verzoekers betogen, dat aan het bij de Procedure ingestelde comité ad hoc onmogelijk de bevoegdheid kon worden verleend om de lijst op te stellen van de personen die voor een wijziging van categorie in aanmerking kwamen, daar slechts het tot aanstelling bevoegd gezag over die wijziging van categorie kan beslissen.

Zij stellen met name, dat artikel 98, tweede alinea, van het Statuut weliswaar derogeert aan artikel 45, lid 2, volgens hetwelk de overgang naar een andere groep of een hogere categorie alleen kan plaatsvinden na een vergelijkend onderzoek, doch niet raakt aan artikel 45, lid 1, naar luid waarvan „Bevordering plaatsvindt bij besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag".

Volgens verzoekers is een overgang van categorie B naar categorie A echter noodzakelijkerwijs een bevordering.

Bijgevolg kon de Commissie de bevoegdheid om de lijst op te stellen van de personen die voor een wijziging van groep in aanmerking kwamen niet aan het comité ad hoc delegeren.

De *Commissie* merkt allereerst op, dat gelijk het Hof overwoog in zijn arrest van 20 oktober 1977 (zaak 5/76, Jänsch, Jurispr. 1977, blz. 1817), het Statuut, ter compensatie van de onzekerheid die voor bepaalde ambtenaren voortvloeit uit het feit dat de onderzoekprogramma's aan een termijn gebonden zijn en ten einde hen tot deelne-

ming aan die programma's aan te moedigen, ten behoeve van deze ambtenaren bepaalde voordelen voorziet; deze voordelen betreffen met name hun bezoldiging, doch ook het feit dat zij ingevolge artikel 98, zonder vergelijkend onderzoek naar een andere groep kunnen overgaan.

Om elke willekeur te vermijden, heeft de Commissie het evenwel nodig geacht een selectieprocedure in te voeren. Deze procedure is geldig, aangezien artikel 98 van het Statuut derogeert aan artikel 45 in zijn geheel en niet enkel aan lid 2. Artikel 45 van het Statuut heeft immers betrekking op bevorderingen, terwijl het in casu gaat om een wijziging van groep, hetgeen iets heel anders is.

b) *Schending van de bepalingen betreffende het vergelijkend onderzoek*

Verzoekers betogen, dat de Commissie in feite het systeem van vergelijkend onderzoek heeft toegepast, zonder evenwel de desbetreffende bepalingen van bijlage III bij het Ambtenarenstatuut in acht te nemen. Bijgevolg dienden alle bepalingen van bijlage III te worden nageleefd en diende met name het aantal der op de lijst van geschikte kandidaten geplaatste personen ten minste tweemaal het aantal der ambten te bedragen die de inzet van het vergelijkend onderzoek vormden, gelijk in de voorlaatste alinea van artikel 5 van die bijlage wordt bepaald.

De *Commissie* antwoordt daarop, dat artikel 45, lid 2, van het Statuut niet van toepassing is, omdat het gaat om de overgang van ambtenaren van de wetenschappelijke en de technische groepen naar een hogere categorie, en dat de niet-toepasselijkheid van de in artikel 45, lid 2, neergelegde regel van het vergelijkend onderzoek tot gevolg heeft, dat aan het tot aanstelling bevoegd gezag ter zake van de overgang van ambtenaren en tijdelijke functionarissen van de wetenschappelijke of technische groepen van categorie B naar categorie A de ruimste beoordelingsvrijheid wordt gelaten.

Dit staat er evenwel niet aan in de weg, dat het tot aanstelling bevoegd gezag procedures mag invoeren om zijn discretionaire beoordeling van de verdiensten van elke sollicitant zo objectief mogelijk te laten verlopen.

De Commissie mocht zich derhalve — gelijk zij heeft gedaan — in grote mate laten leiden door de bepalingen van bijlage III bij het Statuut, zonder evenwel daardoor gebonden te zijn.

Zij voegt daaraan toe, dat aangezien verzoekers in feite alle nodige garanties hebben genoten, zij juridisch gezien geen belang hebben bij het bestrijden van de in 1983 vastgestelde Procedure.

Verzoekers repliceren, dat de Commissie een echt vergelijkend onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en van een examen heeft ingericht, waarvan de garanties helemaal niet gelijkwaardig zijn aan die van bijlage III bij het Statuut en waarvan de modaliteiten niet deugen en geen correcte beoordeling van de waarde van de verschillende kandidaten mogelijk maken.

c) *Schending van het gelijkheidsbeginsel ten nadele van sollicitanten met een universitair diploma of een diploma van een hogeschool*

Verzoekers zijn van mening, dat de in de Procedure voorziene vrijstelling van verhandeling voor ambtenaren of personeelsleden met een universitair diploma of een diploma van een hogeschool op wetenschappelijk of technisch gebied tot gevolg heeft gehad, dat zij minder gunstig werden behandeld dan de andere sollicitanten. Voor de sollicitanten die een verhandeling moesten indienen, was

het comité ad hoc verplicht de ingediende verhandelingen zorgvuldig te onderzoeken en had het gesprek met de sollicitant betrekking op een materie waarmee zowel de sollicitant zelf als het comité goed vertrouwd waren. In die omstandigheden bood het onderhoud veel meer kans van slagen. Sollicitanten met diploma daarentegen dienden gedurende vijftien minuten over hun vakgebied te spreken, en die uiteenzetting hield vaak slechts van zeer ver verband met de kennis en de bezigheden van het comité ad hoc.

Sollicitanten met diploma waren derhalve benadeeld, te meer daar een aantal van hen een vakgebied hadden waarmee het comité in het geheel niet vertrouwd was.

Bijzonder tekenend is volgens verzoekers het geval van Del Plato, een specialist in architectuur, en van Paruccini, een specialist op het gebied van de wiskundige logica.

Volgens de *Commissie* berust het betoog van verzoekers op een onjuiste voorstelling van het tweede onderhoud van de sollicitanten met de leden van het comité ad hoc.

Dit tweede onderhoud duurde 45 minuten. Tijdens het eerste kwartier diende de sollicitant de grote lijnen van zijn verhandeling aan te geven of, wanneer hij geen verhandeling had ingediend, een uiteenzetting te geven over een wetenschappelijk of technisch onderwerp dat verband hield met zijn vakgebied. Daarop volgde in beide gevallen een discussie met de leden van het comité, die eveneens een kwartier duurde. In het laatste kwartier ten slotte werden vragen gesteld met betrekking tot de algemene kennis op het gebied van wetenschap en techniek.

De sollicitanten met diploma, die geen verhandeling moesten indienen omdat zij zich in een objectief verschillende situatie bevonden, zijn derhalve niet benadeeld door de selectieprocedure.

Voorts merkt de Commissie op, dat van de 47 sollicitanten die tot het tweede onderhoud waren toegelaten, 32 wel en 15 niet in het bezit waren van een diploma op universitair niveau. Van de 32 sollicitanten met diploma zijn er 11 op één van de twee door het comité opgestelde lijsten van geschikte kandidaten geplaatst, terwijl van de 15 sollicitanten zonder diploma er slechts vier op één van deze twee lijsten voorkomen. Het percentage geslaagden bedraagt dus 34,4% voor de eerste categorie en slechts 26,7% voor de tweede categorie.

d) *De kritiek op het onderhoud*

Verzoekers betogen dat het onderhoud, en met name het laatste kwartier ervan, was gewijd aan vragen over de geschiedenis van de wetenschap die werden aangemerkt als vragen betreffende de algemene ontwikkeling; die vragen hielden echter geen enkel verband met het vakgebied van verzoekers en waren dermate algemeen dat de sollicitant ze alleen maar met algemeenheden kon beantwoorden.

De *Commissie* antwoordt hierop dat het tweede onderhoud gemiddeld 45 minuten duurde; daarvan werden de eerste 30 minuten besteed aan een uiteenzetting en een discussie op een terrein dat rechtstreeks verband hield met het vakgebied van de sollicitant, en slechts het laatste kwartier aan algemene vragen van wetenschappelijke aard.

Haars inziens was het volstrekt gerechtvaardigd een gedeelte van het onderhoud te besteden aan algemene vragen op wetenschappelijk en technisch gebied, ten einde het co-

mité in staat te stellen de omvang van de algemene kennis van de sollicitanten te beoordelen.

De Commissie voegt daaraan toe, dat het comité bij de vaststelling van de modaliteiten van het onderhoud en de selectie van de sollicitanten over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikte.

e) *Verzoekers* voeren aan, *dat geen notulen zijn opgesteld* van de diverse gesprekken, zodat niet kan worden nagegaan of op basis van die gesprekken het niveau en het terrein van vakbekwaamheid van de betrokkenen kon worden beoordeeld.

De *Commissie* antwoordt, dat het opstellen van notulen niet nodig was en in ieder geval door de Procedure niet werd geëist. Zij legt het verslag van de werkzaamheden van het comité ad hoc over en de documenten die een inzicht verschaffen over de wijze waarop het comité ad hoc aan de verschillende kandidaten een cijfer heeft toegekend.

Volgens de Commissie blijkt uit deze documenten de ernst waarmee het comité ad hoc heeft gewerkt.

f) *Niet-inachtneming van de termijnen voorzien in de „Mededeling aan de ambtenaren en tijdelijke functionarissen van de wetenschappelijke of technische groepen van de categorie B", bekendgemaakt in de* Mededelingen van de Administratie *van 24 juni 1983*

Verzoekers betogen, dat de termijnen, voorzien in de — in de *Mededelingen van de administratie* van 24 juni 1983 gepubliceerde — mededeling aan de ambtenaren en personeelsleden voor wie de selectieprocedure van belang was, niet zijn in acht genomen. In het vooruitzicht was gesteld, dat het comité ad hoc eind oktober/begin november 1983 zou bijeenkomen en zijn werkzaamheden in december 1984 zou afsluiten. Verzoekers wijzen er evenwel op, dat het comité eerst geruime tijd na juni 1985 zijn werkzaamheden heeft beëindigd.

De *Commissie* antwoordt daarop, dat deze termijnen slechts ter informatie waren gegeven en in geen geval bindend waren.

g) *De omstandigheid dat het comité ad hoc zijn beoordelingsmethoden niet heeft bekendgemaakt*

Verzoekers voeren aan, dat uit het verslag van de werkzaamheden van het comité ad hoc niet kan worden opgemaakt hoe de aan de verschillende verzoekers toegekende „cijfers" zijn berekend, en dat derhalve het Hof noch zijzelf kunnen nagaan hoe die „cijfers" zijn vastgesteld en vervolgens gerangschikt.

De *Commissie* legt een aantal documenten over, die haars inziens een inzicht verschaffen in de wijze waarop het comité de cijfers heeft toegekend, en betoogt, dat het comité soeverein oordeelt op voorwaarde dat het zijn taak onpartijdig en ernstig vervult.

h) *De onregelmatigheid bestaande in het gebruik van een aan de hiërarchieke meerderen toegestuurde modelvragenlijst*

Verzoekers betogen, dat het comité de hiërarchieke meerderen van de sollicitanten een modelvragenlijst heeft toegestuurd, terwijl de Procedure slechts in een onderhoud met die meerderen voorzag. Huns inziens is de Procedure daardoor geschonden.

Volgens hen is die schending niet zonder gevolgen gebleven, daar een onderhoud met de hiërarchieke meerderen van de verschillende sollicitanten belangrijkere en meer gedetailleerde informatie had kunnen opleveren.

De *Commissie* antwoordt hierop, dat de Procedure het comité in geen geval de verplichting oplegt, een onderhoud te hebben met de hiërarchieke meerderen van de sollicitanten. Zij is overigens van mening, dat het comité het volste recht had om de betrokken meerderen een lijst met vragen over

de verschillende sollicitanten toe te sturen om het dossier van laatstgenoemden te vervolledigen.

i) *Schending van de rechten van de verdediging*

Verzoekers zijn van mening, dat aangezien aan de hiërarchieke meerderen een vragenlijst was toegestuurd, de kandidaten kennis hadden moeten krijgen van de inhoud van de beoordelingen van hun hiërarchieke meerderen. Dienaangaande verwijzen zij met name naar het reeds aangehaalde arrest in de zaak Adams, waarin het Hof overwoog, dat een jury slechts op geldige wijze rekening kan houden met gegevens, zoals inlichtingen en meningen van de hiërarchieke meerderen over de sollicitanten, wanneer deze laatste de gelegenheid hebben gekregen daarover hun opmerkingen te maken.

Volgens de *Commissie* is het arrest Adams hier niet van toepassing, omdat de vragenlijst enkel bedoeld was om het dossier van de sollicitant te vervolledigen en niet afzonderlijk werd beoordeeld. Aangezien de beoordeling uitsluitend op de twee gesprekken was gebaseerd, diende het comité de aan de hiërarchieke meerderen toegestuurde vragenlijsten niet aan de betrokken sollicitanten voor te leggen.

j) *Middelen van M. Paruccini*

M. Paruccini betoogt, dat hem, gezien zijn vakgebied, was gevraagd een verhandeling te maken, ofschoon hij daartoe volgens de procedure niet verplicht was daar hij een universitair diploma bezat. Niettemin had hij daarmee ingestemd. Zijns inziens is zijn verhandeling echter niet door de jury onderzocht. Wat er ook van zij, om de inhoud ervan correct te kunnen beoordelen, had het comité, gezien de bijzondere aard van de behandelde materie, gebruik moeten maken van de hem bij punt III.2.c van de Procedure verleende mogelijkheid om zich te doen bijstaan door een deskundige.

De verhandeling van betrokkene betrof immers de evaluatie van de economische gevolgen van technologische opties in de energiesector.

De *Commissie* merkt op, dat het ingevolge de Procedure aan het comité stond om te beoordelen of het al dan niet nodig was een beroep te doen op een deskundige. In casu was het comité van oordeel, dat het niet nodig was de hulp van een deskundige in te roepen en, zoals ook bij andere sollicitanten, was het de voorzitter van het comité ad hoc die de verhandeling begeleidde en tevens optrad als deskundige.

Voorts legt de Commissie het rapport van de voorzitter van het comité over. Zij voegt daaraan toe, dat betrokkene — behalve in zijn beroep — nooit voorbehoud heeft gemaakt bij de gevolgde methode.

Y. Galmot
rechter-rapporteur